

Arrest

nr. 138 077 van 6 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 22 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 april 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

*Bevel om het grondgebied te verlaten
naam: (...)*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° Wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden; Op 27.02.2003 werd door de politie van de zone MINOS ten laste van betrokkene een PV opgesteld wegens winkeldiefstal (AN. 12.L7.031533/03).

12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Op 26.02.2014 werd aan betrokkene in uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van drie jaar betekend.

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3,3°; de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

artikel 74/14 §3,4°; de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Op 27.02.2003 werd door de politie van de zone MINOS ten laste van betrokkene een PV opgesteld wegens winkeldiefstal (AN.12.L7.031533/03).

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan vier eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 25.07.2013.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden. met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum* Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden,

Op 22.10.2001 diende betrokkene een asielaanvraag in. Dezelfde dag nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten geldig 05 dagen (bijlage 26bis). Tegen deze beslissing heeft betrokkene een dringend beroep ingesteld, Het CGVS heeft op 29.11.2001 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf en bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Tegen deze beslissing heeft verzoeker een schorsings- en annulatieberoep ingesteld bij de Raad voor State dat werd verworpen op 12.09.2003.

Betrokkene heeft in december 2004 een huwelijksdossiers ingediend bij de stad Antwerpen samen met een vrouw van Belgische nationaliteit (HW, geboren op (...)1954). Op 21.04.2005 weigerde de stad Antwerpen het voorgenomen huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Antwerpen omdat werd vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk aan te gaan dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Betrokkene intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Op 13.12.2005 werd beroep tegen deze weigering verworpen door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen. Dit arrest werd op 08.11.2006 bevestigd door het Hof van Beroep van Antwerpen, Betrokkene diende op 31.03.2003 een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9.3 van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 12.01.2006. Deze beslissing is op 24.01.2006 aan betrokkene betekend. Op 02.03.2006 diende betrokkene een tweede regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9.3 van de wet

van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 14.11.2006. Deze beslissing is aan betrokkene betekend. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 26.06.2009 verworpen door de RVV. Betrokkene diende op 21.12.2006 een derde regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9.3 van de wet van 15/12/1980. Deze werd ongegrond verklaard op 20.09.2007. Deze beslissing is op 16.10.2007 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 20.10.2007 het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende op 20.01.2009 een regularisatieaanvraag Ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 16.06.2010. Deze beslissing is op 13.08.2010 aan betrokkene betekend. Een verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 08.11.2010 verworpen door de RW. Op 01.09.2010 diende betrokkene een tweede regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 07.12.2010. Deze beslissing is op 08.03.2011 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 08.04.2011 het grondgebied te verlaten. Op 21.03.2012 diende betrokkene een derde regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 15.04.2013. Deze beslissing is op 25.07.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 24.08.2013 het grondgebied te verlaten. Op 10.09.2013 diende betrokkene een vierde regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 13.01.2014. Deze beslissing is op 26.05.2014 aan betrokkene betekend samen met een inreisverbod van 3 jaar (bijlage 13sexies).

Betrokkene werd op 25.07.2013 en op 26.02.2014 door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op jegens het onderdeel van de bestreden beslissing dat de vasthouding beveelt, daar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onbevoegd is kennis te nemen van deze vordering.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is ingevolge artikel 71, tweede lid van de vreemdelingenwet niet bevoegd om kennis te nemen van de vordering, in zoverre deze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. De Raad merkt op dat verzoeker in diens middelen evenwel de vasthouding niet aanvecht. Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de vasthouding met het oog op verwijdering.

Wat betreft de door verwerende partij opgeworpen exceptie van gebrek aan belang kan volstaan worden met de vaststelling dat ondanks de gebonden bevoegdheid waarover een bestuur kan beschikken, een verzoekende partij toch een belang hebben kan hebben bij het bestrijden van een rechtshandeling indien aan deze rechtshandeling een onwettigheid kleeft of wanneer zij het internationaal verdragsrecht schendt. Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van artikel 3 en artikel 13 van het EVRM.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM.

Verzoeker licht zijn eerste middel als volgt toe: *"Indien verzoekende partij de thans bestreden beslissing niet zou aanvechten, zou het bevel om het grondgebied te verlaten onverminderd definitief worden zonder dat verzoekende partij nog een rechtsmiddel kan opwerpen om haar uitwijzing tegen te gaan. Verzoekende partij weet immers momenteel niet waarheen de Belgische autoriteiten haar zullen uitwijzen en op welke manier dit zou gebeuren. Dit alleen al zorgt ervoor dat de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen onmogelijk een daadwerkelijk beroep kan worden genoemd. Om eventueel in de toekomst nog een rechtsmiddel te hebben om dit tegen te gaan heeft verzoekende partij er echter toch voor geopteerd om de thans bestreden beslissing aan te vechten. Ter zake wenst verzoekende partij dan ook te verwijzen naar een recent arrest van het Europees Hof dd. 2 oktober 2012 (verzoeknummer: 33210/11). Dit betrof de situatie waarin een Afghaanse familie op het moment van haar asielaanvraag tevens onmiddellijk een terugdrijvingsbevel betekend kreeg. Op het moment dat de*

asielaanvraag negatief werd afgesloten door Uw Raad besliste de verwerende partij om betrokkenen naar Rusland terug te drijven. Verwerende partij was van mening dat dergelijke teruggedrijving artikel 3 EVRM niet schond en dat betrokkenen, indien zij van oordeel waren dat dit wel het geval was, beroep hadden moeten indienen tegen dit teruggedrijvingsbevel. Het Europees Hof oordeelde echter anders: "Or, la Cour n'aperçoit pas quels arguments spécifiques les requérants auraient pu invoquer pour éviter un retour en Afghanistan via la Russie(cf. randnummer 96 en 99) (...)"

Hoewel de situatie in casu niet identiek is (het betreft immers een bevel om het grondgebied te verlaten en er is geen asielprocedure hangende), is ze wel degelijk vergelijkbaar. Verwerende partij kan zich echter tevens op dit passe-partout bevel beroepen om verzoekende partij gedwongen uit te wijzen. Hoe een dergelijke uitwijzing zal plaatsvinden en of het werkelijk naar een land gaat zijn waar men de schending van artikel 3 daadwerkelijk onderzocht heeft, is verzoekende partij nog niet duidelijk. Op het moment dat dit wel duidelijk zal zijn, heeft de verzoekende partij geen enkel middel meer om Uw Raad hieromtrent te vatten teneinde een eventuele schending van artikel 3 EVRM te voorkomen. Dit is niet ernstig. Het is dan ook deze praktijk die het EHRM au fond afwijst. Mutatis mutandis meent verzoekende partij dan ook dat, in de mate dat het thans bestreden bevel een gedwongen uitwijzing toelaat op vooralsnog onbekende wijze, die dan later niet meer aanvechtbaar zal zijn, artikel 13 EVRM schendt. Uw Raad is misschien de mening toegedaan dat verzoekende partij de schending van artikel 3 EVRM niet genoeg concretiseert. Hoe kan verzoekende partij echter deze concretiseren wanneer de bestemming van de gedwongen terugkeer nog onbekend is? Het probleem is nu net dat, wanneer de bestemming wel concreet is en verzoekende partij wel haar grief in de zin van artikel 3 EVRM zou kunnen concretiseren, dit bevel reeds definitief zou kunnen zijn en dus de legitimatie voor deze schending zou vormen, zonder dat verzoekende partij nog enig rechtsmiddel voorhanden heeft. Verzoekende partij meent dan ook dat dit bevel om deze reden vernietigd dient te worden. Ofwel brengt de wetgever zijn wetgeving in lijn met artikel 13 EVRM, ofwel kan een dergelijk bevel pas verzoenbaar worden geacht met artikel 13 EVRM wanneer alle modaliteiten omtrent de gedwongen uitwijzing bekend zijn, ofwel stelt verwerende partij expliciet in haar bevel dat dit geen titel kan vormen tot een gedwongen uitwijzing.

Bovendien vormt de thans bestreden beslissing een schending van artikel 3 EVRM. Een terugkeer naar Algerije zou niet enkel een ernstige aantasting van de levenskwaliteit. Een eventuele weigering van het verzoek tot regularisatie en/of een eventuele uitwijzing van de verzoekende partij zou tot gevolg hebben dat artikel 3 EVRM wordt geschonden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

3.1.2. Verzoeker betoogt dat hij niet weet waarheen hij zal worden uitgewezen en dat hij de bestreden beslissing dient aan te vechten om zijn rechten voor de toekomst veilig te stellen.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet betwist.

De bestreden beslissing van 4 april 2014 werd genomen in toepassing van de artikelen 7 en 74 van de vreemdelingenwet, waarbij werd vastgesteld dat verzoeker illegaal in het Rijk verblijft, het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod én er een risico bestaat op onderduiken. Op grond van deze vaststellingen besliste de gemachtigde om aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) te geven.

Verzoeker voert in het eerste middel een schending aan van artikel 3 van het EVRM, doch werpt op dat deze schending niet kan geconcretiseerd worden, doordat de bestemming van gedwongen terugkeer nog 'onbekend' zou zijn.

De Raad merkt op dat verzoeker verklaarde de Algerijnse nationaliteit te bezitten, waardoor verzoeker behoort te weten dat een eventuele latere gedwongen repatriëring in beginsel zal gebeuren naar Algerije, zijn land van herkomst.

Betreffende de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, geldt dat het terugleiden van een vreemdeling ten aanzien van artikel 3 van het EVRM een probleem zou kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993,1, 148).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest 4 februari 1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van artikel 3 van het EVRM kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en

duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.

In verzoekers geval ontwaart de Raad evenwel geen dergelijke “ernstige en duidelijke redenen”, niet in het minst nu verzoeker dienaangaande zelf vaag blijft en geen concrete gegevens naar voren brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. Verzoeker laat na enig betoog, elementen of stukken aan te brengen die erop wijzen dat hij, als individueel persoon, gevaar loopt om slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 van het EVRM indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Verzoekers asielaanvraag werd immers definitief negatief beëindigd door de Raad van State op 12 september 2003.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit van artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233, RvS 28 maart 2002, nr. 105.262, RvS 14 maart 2002, nr. 104.674).

Verzoekers eerste middel lijkt eerder gericht tegen een beslissing tot gedwongen uitvoering, waarvan de datum en de bestemming op heden niet vaststaat. De Raad merkt op dat de in casu bestreden beslissing slechts het bevel om het grondgebied te verlaten van 4 april 2014, met de aldaar vermelde motieven, uitmaakt.

Verzoeker werpt partij tevens de schending op van artikel 13 van het EVRM en verwijst naar een arrest van het EHRM van 2 oktober 2012, waaruit hij kennelijk meent rechten te kunnen putten.

Uit de rechtsleer blijkt dat artikel 13 van het EVRM op zich geen rechtstreekse werking heeft (cf. J. VELU en R. ERGEC, ‘La Convention Européenne des droits de l’homme’, Bruxelles 1990, p. 93.), en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt. In casu stelt de Raad vast dat artikel 3 van het EVRM niet geschonden werd en de Raad zodoende van oordeel dat verzoeker niet aantoont dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 13 van het EVRM.

Wat betreft het aangehaalde arrest van het EHRM van 2 oktober 2012 waarnaar verzoeker verwijst, dient vastgesteld te worden dat de omstandigheden uit dat arrest niet gelijkaardig zijn als aan onderhavige zaak, zoals verzoeker bovendien in diens inleidend verzoekschrift ook zelf aangeeft.

In voormeld arrest werd immers door het EHRM vastgesteld dat het betoog van de aldaar verzoekende partij zich concentreerde op de vrees onderworpen te worden aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer naar Afghanistan, reden waarom ze een asielaanvraag hadden ingediend. Het Hof oordeelde vervolgens dat verzoekende partij een verdedigbare grief aanvoerde inzake het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM ingevolge een doorsturing door Rusland naar Afghanistan, en zij dienomtrent dienden te beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel, terwijl de Belgische asielinstanties ten onrechte geen onderzoek hadden gevoerd naar het bestaan van de risico's in Afghanistan. De twijfel die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen werd geuit inzake de afkomst was onvoldoende, en vereiste grondiger onderzoek naar de authenticiteit van de voorgelegde identiteitsstukken, temeer gezien de naderhand voor deze Raad voorgelegde stukken van het CBAR en HCR, opdat elke twijfel kon worden weggenomen inzake een risico op schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker laat na aan te tonen dat hij zich in dezelfde feitelijke omstandigheden bevindt als de verzoekende partij in de zaak die aanleiding heeft gegeven tot het arrest SINGH van het EHRM van 2 oktober 2012. Bovendien geeft verzoeker zelf aan in zijn inleidend verzoekschrift dat de situatie waarin hij zich bevindt niet identiek is.

Verzoeker laat na zijn grief op grond van artikel 3 van het EVRM aan te tonen met enige bewijsstukken of elementen die zouden kunnen duiden op een gevaar voor schending van dit verdragsartikel bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Algerije.

Daarenboven is verzoeker uitgeprocedeerd als asielzoeker en werden hem reeds eerder vier bevelen betekend om het grondgebied te verlaten. Het voorgaande vormen motieven van de bestreden beslissing, die verzoeker niet als dusdanig aanvecht.

De loutere verwijzing van verzoeker naar voornoemd arrest van het EHRM volstaat niet om een schending van artikel 13 van het EVRM aannemelijk te maken. Te meer nu een schending van artikel 3 van het EVRM niet voorligt.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich in een eerste onderdeel op een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur en in een tweede onderscheiden onderdeel op de schending van artikel 41 van het EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01).

Artikel 41, § 2, lid 1 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

"Recht op behoorlijk bestuur

1. *Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.*
2. *Dit recht behelst met name:*
 - a) *het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;*
 - b) *het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;*
 - c) *de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.*
3. *Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.*
4. *Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen. "*

Voormeld artikel vermeldt uitdrukkelijk dat: *"Eenieder er recht op [heeft] dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld"*. Het bestuur dat de bestreden beslissing nam, met name de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Dienst Vreemdelingenzaken, is evenwel geen instelling of orgaan van de Unie.

Waar verzoeker evenwel betoogt dat de rechtspraak van het Gerecht van Eerste Aanleg en het Hof van Justitie dit beginsel, met name het recht op behoorlijk bestuur, met daarin vervat de hoorplicht (sub 2a van artikel 41 van het EU handvest), als algemeen rechtsbeginsel erkend heeft, kan verzoeker in die mate gevolgd worden. Doch, hier dient opgemerkt te worden dat de Europese rechtspraak waar verzoeker op doelt wel voorwaarden stelt aan de toepassing en de uitoefening van deze hoorplicht.

Schending van het recht om te worden gehoord, kan naar Unierecht, immers pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C- 301/87, Jurispr. blz. I- 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C- 288/96, Jurispr. blz. I- 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C- 141/08 P, Jurispr. blz. I- 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C- 96/11 P, punt 80).

Verzoeker toont niet aan dat indien hij gehoord zou zijn geweest voorafgaande aan het nemen van de bestreden beslissing, dit tot een andere afloop had geleid.

In casu dient bovendien opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing, een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies), uitmaakt. In casu werd aan verzoeker dan ook het bevel

gegeven om het grondgebied te verlaten o.m. in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de vreemdelingenwet. Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: *"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°. 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven."*

Tenslotte verwijst verzoeker partij in haar tweede middel nog naar artikel 74/18 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/18 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Een schriftelijke of mondelinge vertaling van de belangrijkste elementen van de beslissing tot verwijdering, in voorkomend geval gepaard met een inreisverbod, met inbegrip van de informatie betreffende de beroepsmiddelen, in een taal die de onderdaan van een derde land begrijpt of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat zij die begrijpt, kan op verzoek van de vreemdeling bij de minister of zijn gemachtigde bekomen worden. Dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing. "*

Uit het administratief dossier blijkt evenwel niet dat verzoeker een dergelijk eenvoudig verzoek tot de gemachtigde zou hebben gericht om een vertaling van de belangrijkste elementen te bekomen. Verzoeker kan zich derhalve niet dienstig beroepen op voormelde bepaling.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC